

**Likumprojekta "Grozījumi Dzīvesvietas deklarēšanas likumā" sākotnējās
ietekmes novērtējuma ziņojums (anotācija)**

I. Tiesību akta projekta izstrādes nepieciešamība		
1.	Pamatojums	<p>Ministru kabineta 2011. gada 8. novembra sēdē (prot. Nr. 66, 31.§) pieņemts zināšanai informatīvais ziņojums "Par priekšlikumiem nekustamā īpašuma nodokļa piemērošanai 2012. gadā un turpmākajos gados." Minētā ziņojuma 10. punktā Tieslietu ministrijai un Iekšlietu ministrijai dots uzdevums nodrošināt informatīvā ziņojuma 1. pielikumā minēto pasākumu īstenošanu.</p> <p>Informatīvā ziņojuma 1. pielikuma "Informatīvajā ziņojumā "Par priekšlikumiem nekustamā īpašuma nodokļa piemērošanai 2012. gadā un turpmākajos gados" ietverto pasākumu īstenošanai paralēli veicamie pasākumi"</p> <p>6. punktā Iekšlietu ministrijai uzdots izstrādāt un iekšlietu ministram iesniegt Ministru kabinetā informatīvo ziņojumu par situāciju attiecībā uz dzīvesvietas deklarēšanu.</p> <p>Ziņojumā iekļaujama informācija par to, vai tiesību akti regulē personu iespējas deklarēt dzīvesvietu bez tiesiska pamata.</p> <p>Pamatojoties uz augstākminēto Informatīvo ziņojumu, Ministru kabineta 2013. gada 1. aprīļa rīkojuma Nr. 666 1. punkts nosaka Iekšlietu ministrijai izstrādāt grozījumus Dzīvesvietas deklarēšanas likumā, lai nākotnē izslēgtu iespēju personām deklarēt dzīvesvietu bez tiesiska pamata</p>
2.	Pašreizējā situācija un problēmas, kuru risināšanai tiesību akta projekts izstrādāts, tiesiskā regulējuma mērķis un būtība	<p>2003. gada 1. jūlijā stājās spēkā jaunais Dzīvesvietas deklarēšanas likums. Tas pilnībā izmainīja iepriekšējo dzīvesvietas reģistrācijas sistēmu. Iepriekšējā dzīvesvietas reģistrēšanas sistēma, tā saucamā "pieraksta sistēma", bija saglabājusies no padomju tiesību iekārtas un tai bija raksturīgi policejiskas valsts elementi, tai skaitā publiski tiesiska regulēšana pār personas tiesībām brīvi izvēlēties dzīvesvietu. Lai persona varētu tikt "pierakstīta" konkrētā dzīvesvietā, tai bija jāpierāda tiesiskais pamats dzīvot šajā dzīvesvietā, kas faktiski nozīmēja radniecības, laulības, svainības attiecības ar šajā adresē "pierakstītajām" personām, personai bija jāpierāda mērķis, kāpēc tā maina dzīvesvietu (laulība, studijas, darbs vai kāds cits), kā arī dzīvesvietai pēc sava funkcionālā mērķa un platības bija</p>

	<p>jāatbilst parametriem, lai tajā faktiski varētu iemitināt vēl vienu personu (vismaz 9 m² uz vienu pierakstīto personu). Dzīvesvietas deklarēšanas likums, kas stājās spēkā 2003. gadā, paredz konceptuāli citu pieeju dzīvesvietas deklarēšanai. Dzīvesvieta ir jebkura personas brīvi izraudzīta ar nekustamo īpašumu saistīta vieta (ar adresi), kurā persona labprātīgi apmetusies ar tieši vai klusējot izteiktu nodomu tur dzīvot, kurā dzīvot tai ir tiesisks pamats un kuru šī persona atzīst par vietu, kur tā sasniedzama tiesiskajās attiecībās ar valsti un pašvaldību. Tādējādi šobrīd vairs netiek prasīts iemesls un pamatojums, kāpēc viena vai otra persona dzīvo konkrētā adresē vai maina dzīvesvietu, arī pašai dzīvesvietai faktiski vienīgais aprobežojums ir pašvaldības piešķirta adrese. Personai ir faktiski jādzīvo dzīvesvietā, kurā tai dzīvot ir tiesiskais pamats un kurā tā apņemas būt sasniedzama attiecībās ar valsti un pašvaldību – saņemt pasta korespondenci. Personai ir jānorāda tiesiskais pamats dzīvot adresē, ko tā vēlas deklarēt kā savu dzīvesvietu, taču valsts vairs nepārbauda, vai šāds tiesiskais pamats ir pietiekams, pamatots un vai personai ir bijis pamats šo adresi izvēlēties par deklarēto dzīvesvietu un tajā dzīvot.</p> <p>Kopš jaunās dzīvesvietas deklarēšanas sistēmas ieviešanas katru gadu tiek saņemtas pamatotas sūdzības, ka dzīvesvietu iespējams deklarēt, arī nepatiesi sniedzot ziņas par tiesisko pamatu apmesties izvēlētajā dzīvesvietā. Proti, nekustamā īpašuma īpašnieks <i>post factum</i> uzzina, ka viņa nekustamajā īpašumā ir deklarētas personas, kurām nav tiesiska pamata nekustamajā īpašumā dzīvot, un tiesiskais pamats, piemēram, radniecība, īres vai nomas līgums norādīts apzināti nepatiesi. Šādā gadījumā nekustamā īpašuma īpašniekam ir jāvēršas pašvaldībā ar iesniegumu, kurā izteikts lūgums anulēt dzīvesvietas deklarācijas ierakstu tām personām, kurām nav tiesiska pamata deklarēt dzīvesvietu šajā adresē. Šāds iesniegums pašvaldībā tiek izskatīts Administratīvā procesa likuma noteiktajā kārtībā. Tajā skaitā pirms nelabvēlīga administratīvā akta izdošanas (dzīvesvietas deklarācijas anulēšana) tiek noskaidrots administratīvā akta adresātu viedoklis. Tādējādi pat ļoti operatīvi organizējot administratīvā akta izdošanu, parasti to nav iespējams izdarīt ātrāk, kā Administratīvā procesa likumā atvēlētajā 30 dienu laikā. Turklāt, aptaujājot pašvaldības, noskaidrojies, ka lielākā daļa pašvaldību parasti šāda lēmuma pieņemšanai velta divus līdz trīs</p>
--	--

	<p>mēnešus. Šajā laikā personas, kuru dzīvesvieta ir deklarēta nepatiesi, joprojām ir deklarētas dzīvesvietā. Nereti nekustamā īpašuma īpašniekam tas rada papildu izdevumus, jo maksu par atsevišķiem komunālajiem pakalpojumiem, piemēram, atkritumu izvešanu, namu apsaimniekotājs aprēķina, ņemot vērā nekustamajā īpašumā deklarēto personu skaitu.</p> <p>Diemžēl arī pēc deklarētās dzīvesvietas ieraksta anulēšanas likums šobrīd neparedz šķēršļus tām pašām personām deklarēt dzīvesvietu tajā pašā adresē no jauna, jo likums neparedz dzīvesvietas deklarēšanas iestādei iespēju atteikt deklarēt dzīvesvietu, ja tās rīcībā ir ziņas, ka personai trūkst tiesiskā pamata deklarēt dzīvesvietu. Tādējādi veidojas situācija, kad nekustamā īpašuma īpašniekam ir jāpatērē vismaz divi, trīs mēneši, kamēr tas panāk svešu personu "izdeklarēšanu" no sava nekustamā īpašuma, savukārt šīs personas no jauna deklarēt dzīvesvietu šajā adresē var vienas darba dienas laikā.</p> <p>Papildus augstākminētajam arī Latvijas Pašvaldību savienība norāda uz iespējamām nepilnībām Dzīvesvietas deklarēšanas likuma tiesiskajā regulējumā – tas nespējot nodrošināt, ka persona arī faktiski dzīvo deklarētajā adresē. Personas bieži vien ir deklarētas vienā pašvaldībā, bet faktiski dzīvo citā pašvaldībā. Sekojoši – gan valstij, gan pašvaldībām nav skaidra priekšstats par faktisko iedzīvotāju skaitu pašvaldībās. Tādējādi ir pamats uzskatīt, ka aprēķini, kam par pamatu ir ņemtas Iedzīvotāju reģistra ziņas par iedzīvotāju skaitu pašvaldībās, ir neprecīzi. Rezultātā neprecīzi varētu būt gan dati, kas tiek ņemti par pamatu pašvaldību finanšu izlīdzināšanas fondam, gan Saeimas vēlēšanām utt.</p> <p>Ņemot vērā augstākminēto situāciju un no tās izrietošās problēmas, likumprojekta mērķis ir panākt dzīvesvietas deklarēšanas brīdī norādītā tiesiskā pamata sasaisti ar konkrētu juridisku faktu, kas dod tiesības deklarēt dzīvesvietu. Šāda kārtība ļautu faktiski izslēgt tos gadījumus, kad persona deklarē dzīvesvietu bez jebkādas tiesiskās sasaistes ar nekustamo īpašumu. Tādējādi šāda kārtība sniegs palāvību nekustamā īpašuma īpašniekiem, ka to īpašumā bez tiesiska pamata netiks deklarētas nepiederošas personas. Tāpat jaunā kārtība sniegs pārliecību pašvaldībām, ka personas, kas deklarētas pašvaldībā, ir patiesi juridiski saistītas ar nekustamo īpašumu, kurā tās deklarējušās un tāpat tām ir pamats tur pastāvīgi dzīvot.</p>
--	--

	<p>Tādā veidā pašvaldības varēs būt drošas, ka dzīvesvietas deklarācija nav formāla. Tomēr vienlaikus jāatzīmē, ka personas tiesības brīvi pārvietoties un izvēlēties dzīvesvietu nekad neļaus pilnībā precīzi fiksēt visu iedzīvotāju patiesās dzīvesvietas.</p> <p>Likumprojekts nosaka, ka personai, kas vēlas deklarēt dzīvesvietu un kas iesniedz deklarēšanas iestādē dzīvesvietas deklarāciju, ir jāpievieno dokuments, kas apliecinātu tiesiskā pamata esamību deklarēt dzīvesvietu. Saskaņā ar pašreiz spēkā esošā Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3. panta otro daļu personai ir tiesisks pamats apmesties uz dzīvi noteiktā nekustamā īpašumā, ja tai pieder šis nekustamais īpašums, attiecībā uz to ir noslēgts īres vai nomas līgums vai šā īpašuma lietošanas tiesības tā ieguvusi uz laulības, radniecības, svainības vai cita likumiska vai līgumiska pamata.</p> <p>Tāpat Likumprojekts paredz, ka dzīvesvietas deklarēšanas iestādēm (Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei un pašvaldības iestādei) ir pienākums pārliicināties par personas norādītā tiesiskā pamata deklarēt dzīvesvietu atbilstību šādam juridiskam faktam.</p> <p>Pašreiz aptuveni 40% personu, kas deklarē savu dzīvesvietu, ir deklarējušas to savā īpašumā esošā nekustamajā īpašumā, 30% personu savukārt ir nepilngadīgie, kas deklarēti kādam no vecākiem piederošā nekustamajā īpašumā un vēl 30% personu deklarē dzīvesvietu, norādot citu tiesisko pamatu – īri, nomu, radniecību vai citu civiltiesisku līgumu.</p> <p>Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 59. panta otro daļu, ja iestādei nepieciešamā informācija ir nevis administratīvā procesa dalībnieku, bet gan citas institūcijas rīcībā, iestāde to iegūst pati, nevis pieprasa no administratīvā procesa dalībniekiem. Tādēļ Likumprojekts paredz, ka nekustamā īpašuma īpašniekiem, kas deklarē savu dzīvesvietu sev piederošā nekustamajā īpašumā, nav jāiesniedz papildu dokumenti, kas apstiprinātu tiesisko pamatu deklarēties šajā adresē. Tā vietā deklarēšanas iestādei ir pienākums šo faktu pārbaudīt Zemesgrāmatas ierakstos un tādējādi pašai pārliicināties par norādītā tiesiskā pamata faktisku atbilstību īpašuma tiesībām uz konkrēto nekustamo īpašumu.</p> <p>Tāpat arī personām, kas deklarē savu dzīvesvietu pie pirmās pakāpes radnieka vai laulātā, nav pienākuma iesniegumam pievienot papildus dokumentus. Tas attiektos arī uz</p>
--	--

	<p>nepilngadīgajiem, kas tiek deklarēti kādam no vecākiem piederošā nekustamā īpašumā, kā arī uz vecākiem, kas deklarētos nekustamā īpašumā, kas pieder kādam no bērniem. Dzīvesvietas deklarēšanas iestādei šādi fakti ir viegli pārbaudāmi Iedzīvotāju reģistrā, kurā katras personas kartītē redzami tās pirmās pakāpes augšupējie un lejupējie radnieki, kā arī laulātais.</p> <p>Savukārt personām, kas deklarē savu dzīvesvietu, pamatojoties uz likumiska vai līgumiska pamata, būs pienākums iesniegt līguma vai citu dokumentu kopijas deklarēšanas iestādei. Tas attiecas gan uz īres līgumu, gan, piemēram, patapinājuma līgumu vai uztura līgumu, vai citu dokumentu, kas apliecina likumisku pamatu deklarēt dzīvesvietu, piemēram, bāriņtiesas lēmums par aizbildnības nodibināšanu. Tāpat arī personai, kura deklarē dzīvesvietu uz otrās pakāpes radniecības pamata vai svainības pamata, būtu jāiesniedz informācija, kas apliecina šādu radniecības vai svainības faktu vismaz tādā apmērā, lai deklarēšanas iestādes varētu šādu radniecību vai svainību pārbaudīt pēc Iedzīvotāju reģistrā un Civiltāvokļu aktu reģistrā esošajām ziņām. Deklarējot dzīvesvietu caur e-pakalpojumu Latvija.lv, personai būs pienākums elektroniskā formā augšuplādēt nepieciešamo dokumentu kopijas elektroniskā formā.</p> <p>Attiecībā uz lēmuma pieņemšanu par dzīvesvietas deklarēšanas faktu tiek saglabāta līdzšinējā kārtība, kad ieraksts par dzīvesvietas deklarēšanas faktu tiek izdarīts, saņemot dzīvesvietas deklarāciju. Taču, atšķirībā no līdzšinējās kārtības, deklarēšanas iestāde turpmāk pārbauda norādītā tiesiskā pamata patiesumu un atbilstību iestādes rīcībā esošajiem pierādījumiem par šo faktu (ziņas publiskajos reģistros vai personas iesniegtie dokumenti). Ja deklarēšanas iestāde konstatē, ka persona nepamatoti norādījusi tiesisko pamatu deklarēt dzīvesvietu konkrētā adresē, tā anulē dzīvesvietas deklarāciju pēc savas iniciatīvas.</p> <p>Lai novērstu situācijas, kad persona, kuras deklarētā dzīvesvieta ar iestādes lēmumu anulēta, tūlīt pat atkārtoti deklarē dzīvesvietu tajā pašā adresē, likumprojekts paredz deklarēšanas iestādes tiesības atteikt dzīvesvietas deklarēšanu, ja iestādes rīcībā ir ziņas par to, ka personai nav tiesiskā pamata deklarēt dzīvesvietu konkrētā adresē un ja persona nav iesniegusi jaunus dokumentus, kas pierādītu šāda tiesiskā pamata esamību</p>
--	---

3.	Projekta izstrādē iesaistītās institūcijas	Iekšlietu ministrija, Tieslietu ministrija, Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija, Latvijas Pašvaldību savienība, Rīgas dome
4.	Cita informācija	Likumprojektam spēkā stāšanās noteikta ar 2015. gada 1. janvāri. Šāds atliktais spēkā stāšanās termiņš nepieciešams, lai dotu iespēju deklarēšanas iestādēm sagatavoties jaunajai deklarāciju pārbaudes kārtībai un metodiski instruēt šo iestāžu amatpersonas. Vienlaikus, lai ieviestu ar šo likumprojektu paredzētās izmaiņas, līdz 2015. gada 1. janvārim ir jāveic grozījumi Ministru kabineta noteikumos, kas izdoti uz Dzīvesvietas deklarācijas likuma pamata (skat. anotācijas IV sadaļu)

II. Tiesību akta projekta ietekme uz sabiedrību, tautsaimniecības attīstību un administratīvo slogu

Sabiedrības mērķgrupas, kuras tiesiskais regulējums ietekmē vai varētu ietekmēt	<p>Dzīvesvietas deklarēšanas likums uzliek par pienākumu deklarēt dzīvesvietu šādām personu grupām:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Latvijas pilsonim; 2) nepilsonim; 3) Eiropas Savienības dalībvalsts, Eiropas Ekonomikas zonas valsts un Šveices Konfederācijas pilsonim un viņa ģimenes locekļiem, kuri ir saņēmuši Latvijas Republikā izdotu reģistrācijas apliecību vai pastāvīgās uzturēšanās apliecību; 4) ārzemniekam, kurš ir saņēmis Latvijas Republikā izdotu uzturēšanās atļauju; 5) bezvalstniekam, kurš ir saņēmis Latvijas Republikā izdotu uzturēšanās atļauju. <p>Tādējādi secināms, ka formāli šis likumprojekts skar jebkuru Latvijas iedzīvotāju. Tomēr pēdējo gadu statistika liecina, ka ik gadu no jauna dzīvesvietu deklarē aptuveni 130 000 personu. Atbilstoši pirmajā sadaļā norādītajiem datiem, likumprojekts varētu skart apmēram 30 % šo personu (39 000 personu absolūtos skaitļos).</p> <p>Tāpat likumprojekts skar deklarēšanas iestādes amatpersonas, kurām tiek uzlikts papildus pienākums pārliedzināties par dzīvesvietas deklarēšanas brīdī norādītā tiesiskā pamata atbilstību attiecīgam juridiskam faktam. Deklarācijas, kas iesniegtas caur e-pakalpojumu portālā Latvija.lv, tiks pārbaudītas Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldē, savukārt deklarācijas, kas</p>
---	---

	<p>iesniegtas pašvaldībā, tiks pārbaudītas pašvaldības iestādē. Tādējādi likumprojekts skar 119 pašvaldību un 1 valsts pārvaldes iestādi. Konkrēts ar šo likumprojektu ietekmēto amatpersonu skaits ir atkarīgs no katras iestādes darba organizācijas īpatnībām</p>
<p>Tiesiskā regulējuma ietekme uz tautsaimniecību un administratīvo slogu</p>	<p>Likumprojekts paredz, ka aptuveni 30% personu (apmēram 39 000 cilvēku), kas ik gadu vēlēšies no jauna deklarēt dzīvesvietu, būs jāiesniedz to dokumentu kopijas, kas apliecina šo personu tiesisko pamatu deklarēt dzīvesvietu attiecīgajā nekustamajā īpašumā (līgumu kopijas, svainību apliecinošu dokumentu kopijas utt.).</p> <p>Personai, kas izmantos e-pakalpojumu un augšuplādēs dokumentus elektroniski šādas kopijas izgatavot nevajadzēs, jo deklarācijai varēs pievienot dokumentus, kas parakstīti ar elektronisko parakstu vai pdf. formāta kopijas. Tādējādi regulējuma finansiālā ietekme ir tieši atkarīga no tā, kādā veidā nākamo gadu gaitā tiks izmantoti gan elektroniskie paraksti, gan publisko pakalpojumu saņemšana e-pakalpojuma formā.</p> <p>Dzīvesvietas deklarēšanas iestādēm ir paredzams administratīvo pienākumu pieaugums, jo līdz šim tām nebija jāpārbauda, vai deklarācijā norādītais deklarēšanās tiesiskais pamats atbilst patiesam juridiskam faktam. Saskaņā ar prognozēto dzīvesvietas deklarēšanas skaitu iestādēm katru gadu būtu jāpārbauda ap 39 000 deklarāciju. Lielākais darba apjoma pieaugums prognozējams Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei un Rīgas pašvaldībai (valsts budžeta papildu finansējums šī uzdevuma veikšanai nav plānots, un uzdevums jāveic esošo resursu ietvaros)</p>
<p>Administratīvo izmaksu monetārs novērtējums</p>	<p>Likumprojekta 1. pantā paredzētās izmaiņas, kas varētu skart apmēram 39 000 (30% no visām personām, kas deklarē dzīvesvietu) personu, attiecas uz jau esošu informācijas sniegšanas pienākumu (ISP) – dzīvesvietas deklarācijas iesniegšanu.</p> <p>Pēc būtības likumprojekts papildina minēto ISP ar vienu <u>papildu</u> datu prasību (DP) – dokumenta pievienošanu, kas apliecinātu personas tiesisko pamatu dzīvot deklarētajā dzīvesvietā.</p> <p>Papildu DP vērtība atbilstoši PSIM formulai būtu: $(\text{samaksa} \times \text{laiks}) \times (n \times \text{biežums}) = (1,203 \times 1) \times (39\,000 \times 1) = 1,203 \times 39\,000 = \text{EUR } 46\,917$</p>

	<p>Kur:</p> <p><i>samaksa</i> = par pamatu ņemta minimālā stundas tarifa likme Latvijā 2013. gadā = EUR 1,203 (bruto)</p> <p><i>laiks</i> = kopijas iegūšanai paredzētais aptuvenais laiks = 1 h</p> <p>n = skartā kopa / populācija = max. 39 000</p> <p><i>biežums</i> = DP biežums gada kontekstā = 1</p> <p>Papildus jānorāda, ka par kopēšanu ir jāmaksā, un šis maksāšanas fakts ir definējams kā DP ietvaros esoša papildu aktivitāte, uz kuru var attiecināt tikai finansiālo, skartās populācijas un biežuma vērtību, bet kurai nav laika vērtības (atbilstoši PSIM struktūrai). Ja pieņem, ka katrai personai ir jākopē dokuments vidēji 2 lappušu garumā un ja katras lappuses kopija maksā apmēram EUR 0,05, tad jāsecina, ka katrai personai kopēšanas izmaksas ir apmēram EUR 0,10.</p> <p>Tā kā aptuvenais skarto personu loks ir 39 000 un kopēšanas pienākuma biežums vel joprojām ir reize gadā, tad kopējās (ikgadējās) kopēšanas izmaksas būtu $39\,000 \times 0,10 = \text{EUR } 3\,900$. Šis skaitlis jāpievieno augstāk iegūtajam skaitlim.</p> <p>Tādējādi kopējais administratīvā sloga apjoms, kas izriet no likumprojekta 1. pantā iekļautās DP = EUR 46 917 + EUR 3 900 = EUR 50 817</p> <p>Likumprojekta 2. un 3. pantā iestādēm paredzētais uzdevums arī rezultēsies ISP. Tomēr pašreizējā stadijā ir neiespējami konkretizēt un analizēt šo ISP sastāvā potenciāli esošās datu prasības un no tām izrietošas aktivitātes (kā to paredz PSIM), jo tas pieprasa situāciju, kad ir pilnībā skaidrs no iesaistīto institūciju puses, kā tās iekšēji organizēs šo ISP izpildi. Šādu informāciju nav iespējams identificēt no attiecīgajiem likumprojekta pantiem</p>
Cita informācija	Nav

III. Projekta ietekme uz valsts budžetu un pašvaldību budžetiem

Projekts šo jomu neskar

IV. Tiesību akta projekta ietekme uz spēkā esošo tiesību normu sistēmu

Nepieciešamie saistītie	Lai ieviestu izmaiņas, ko paredz šis likumprojekts, ir
-------------------------	--

tiesību aktu projekti	jāizdara grozījumi Ministru kabineta 2009. gada 20. oktobra noteikumos Nr. 1194 "Noteikumi par dzīvesvietas deklarācijas veidlapu, deklarācijā sniegto ziņu pārbaudes kārtību un dzīvesvietas elektroniskās deklarēšanas kārtību", lai papildinātu kārtību, kādā ir pārbaudāma deklarācijā un tai pievienotajos dokumentos iesniegtā informācija. Grozījumiem minētajos Ministru kabineta noteikumos ir jāstājas spēkā reizē ar grozījumiem Dzīvesvietas deklarēšanas likumā – 2015. gada 1. janvārī. Citos Dzīvesvietas deklarēšanas likumam likumpakārtotajos normatīvajos aktos grozījumi nav jāizdara
Atbildīgā institūcija	Iekšlietu ministrija
Cita informācija	Nav

V. Tiesību akta projekta atbilstība Latvijas Republikas starptautiskajām saistībām

Projekts šo jomu neskar

VI. Sabiedrības līdzdalība un komunikācijas aktivitātes	
Plānotās sabiedrības līdzdalības un komunikācijas aktivitātes saistībā ar projektu	Informācija par nepieciešamību iesniegt dzīvesvietas deklarēšanas tiesisko pamatu apliecināšanos dokumentus tiks publicēta deklarēšanas iestāžu oficiālajās mājas lapās. Šo informāciju drukātā veidā plānots izvietot arī pašvaldību klientu apkalpošanas centros
Sabiedrības līdzdalība projekta izstrādē	Šobrīd Latvijā nav tādas biedrības vai organizācijas, kas pārstāvētu iedzīvotāju intereses dzīvesvietas deklarēšanas jautājumos. Tiesību akta projekta virzības steidzamība liedz šo tiesību aktu projektu nodot papildu sabiedriskai apspriešanai
Sabiedrības līdzdalības rezultāti	Nav
Cita informācija	Nav

VII. Tiesību akta projekta izpildes nodrošināšana un tās ietekme uz institūcijām		
1.	Projekta izpildē iesaistītās institūcijas	Likumprojekta izpildē iesaistīta Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde kā centrālā dzīvesvietas deklarēšanas iestāde un tai

		funkcionāli padotās 119 pašvaldībās izveidotās dzīvesvietas deklarēšanas iestādes
2.	Projekta izpildes ietekme uz pārvaldes funkcijām un institucionālo struktūru. Jaunu institūciju izveide, esošu institūciju likvidācija vai reorganizācija, to ietekme uz institūcijas cilvēkresursiem	Ar šo likumprojektu netiek izveidota jauna valsts pārvaldes funkcija. Tomēr ar jaunu un izpildes apjomā būtisku uzdevumu tiek papildināta pašreizējā dzīvesvietas deklarāciju administrēšanas funkcija. Līdz šim dzīvesvietas deklarēšanas administrēšanas funkcijas ietvaros iestādes pēc savas iniciatīvas pārbaudīja, vai deklarācijā norādītais tiesiskais pamats atbilst patiesam juridiskam faktam. Tagad šāds pienākums tiek noteikts ar likumu. Iekšlietu ministrija ir panākusi vienošanos, ka Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde un tai padotās iestādes šo pienākumu veiks esošo cilvēkresursu ietvaros, iekšēji pārstrukturējot darbinieku darba uzdevumus. Iestāžu institucionālā sistēma netiek mainīta
3.	Cita informācija	Nav

Iekšlietu ministrs

Vārds Uzvārds

Vizē:

Valsts sekretārs

Vārds Uzvārds

10.11.2013. 11:30

2668

V. Uzvārds

telefons, e-pasts